

יום שישי האחרון בחודש מרץ שנת 2022, לימים יסתמן כיום הגשום האחרון לעונה. לא בדיוק היום האולטימטיבי לצאת הביתה מבית החולים, זוג צעיר והמום עם תינוקת חדשה.

מאיפה מתחילים? מה עושים קודם? אנחנו בכלל רק רוצים לישון ומה יהיה עם רותי, הכלבה שלנו שצריכה ללמוד לחיות עם אחות חדשה?

הדרך מתל אביב לבאר שבע מעולם לא הייתה ארוכה ככה, וזה לא רק בגלל שאלון נסע על 60 קמ"ש כל הנסיעה פעם ראשונה בחייו. להתחיל פרק חדש בחיים זה דבר גדול, ומפחיד, ובודד.

נכנסים בשער, פוסעים בגינה עם סל קל, עולים שלוש מדרגות כששלט על הדלת פוגש את עינינו הטרוטות מעייפות "ברוכה הבאה לשכונה קרני, יש לך הורים סבבה. אוהבים, החברים".

הדלת נפתחת ובפנים - שני זרי פרחים, בלונים, פירות וירקות מסודרים יפה, עוגיות, עוגה, מקרר מלא באוכל. המיטה המטחברת כבר מחוברת, המצעים נקיים והבית מצוחצח. פיו. ככה מתחילים פרק חדש בחיים.

אומרים שדרוש כפר שלם בשביל לגדל ילד, שאדם לא יכול לשאת על עצמו את כל האחריות לבדו. אני חושבת שבשנת 2023 אדם כנראה יצליח לעשות זאת גם לבד, אבל למה לו? איזה מבלבל וקשה זה נשמע. קהילת משפחות בימינו מהווה מעטפת, רשת בטחון ומרחב לתהות ולטעות בתוכו. מלאכת גידול ילד, בטח ילד ראשון, היא מלאכה מורכבת ומלאת ביקורת עצמית. כשאנחנו מוקפים בעוד אנשים שנמצאים באותו שלב חיים הדרך הופכת לקצת יותר ברורה וקלה לעיכול. יש במי להעזר במרחב הקרוב אלינו; להתייעץ; להתמרמר וגם ליצור אלטרנטיבות רלוונטיות לשלב החיים הנוכחי.

באופן מפתיע למדי בחרנו אלון ואני את החיים הבוגרים שלנו לבנות במרחק של יותר מ-120 ק"מ ממה שהכרנו כבית. החיים הובילו את שנינו בנפרד לנגב, והפגישו אותנו כאן כששנינו כבר היו שורשים יציבים במדבר. מצאנו כאן קבוצת שווים ליצור ולחלוק איתה חוויות חיים משותפות, כשהבית הוא גם איפה שגדלנו וגם איפה שנשארנו, אנחנו לא סנטימנטליים למרחב או לקורת הגג אלא לחוויה הנוכחית שלנו בחיים כהורים צעירים שמגדלים משפחה בקרבת משפחות נוספות. אנחנו מוקפים באנשים שנעזרים אחד בשני, בין אם זה "נתקעתי בעבודה, מי יכול להיות עם X עד שאגיע?" ועד החלפת ציוד, בגדים ומשחקים.

יכולנו לבחור לחזור "הביתה" ולהיעזר במשפחה הגרעינית שלנו, ייתכן ולרגעים זה גם היה נוח יותר אני מניחה. אבל אז הילדה שלנו כנראה הייתה מפספסת כמה חוויות בעצמה. הילדה שלנו גדלה עם חברים וחברות שפוגשים אותה בגן ואח"כ ממשיכים ביחד לפארק וכנראה גם לארוחת ערב משותפת. הילדים שלנו גדלים על ערכים של שותפות ושכנות טובה, הם חלק ממרחב עירוני משגשג של קהילתיות וצמיחה. הם

ילמדו לדעת שאם להורים שלהם היה צורך כלשהו, הם מצאו את השותפים והשותפות הנכונים, ויחד יוצרים אלטרנטיבה- כמו להקים גן מקיים במיוחד בשבילם ולנהל אותה בצורה קואופרטיבית, בשביל להבטיח שלילדים שלהם ושל אחרים יהיה הכי טוב שאפשר. הילדים שלנו מכירים שיש את המשפחה שגרה רחוק ויש את המשפחה שגרה קרוב. החברות והחברים בקהילה משמשים כפונקציה משפחתית בפני עצמה עם מסורות ושגרות שמאפיינות את המשפחות הכי קרובות כולל אי הסכמות ואתגרים לעיתים.

הצורך הקהילתי והקיומי שמחבר משפחות לכדי קהילת חיים רווח היום ואנחנו רואים עוד ועוד קהילות מסוג זה מקצרון, דרך חיפה, אשקלון, באר שבע וכמובן עוד ערים וישובים רבים. ובינינו? זה כנראה לא יתאים לכולם, אבל אם משהו מהדברים האלו דגדג בך ולו במעט, זה הזמן לחפש הזדמנויות סביבך ולמצוא קהילה או להקים אחת כזאת.